ด้วยรักและความตาย

ポイズンドーター・ホーリーマザー

มินะโตะ คะนะเอะ เขียน

เมธี ธรรมพิภพ แปล

คำนำสำนักพิมพ์

`ด้วยรักและความตาย´ เป็นผลงานรวมเรื่องสั้นแนวลึกลับบีบหัวใจชิ้นโบแดงของมินะโตะ คะนะเอะ ที่เรียกได้ว่ากลับไปสู่แนวทางการเขียนแบบยุคแรกอีกครั้ง เวลาอ่านอาจทำให้หวนนึกถึงผลงานสร้างชื่อของเธออย่างเช่น `คำสารภาพ´ ได้โดยง่าย

ผลงานเล่มนี้เคยเป็นหนึ่งในหกเรื่องที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลนาโอกิ ครั้งที่ 155 (รอบต้นปี 2016: ธันวาคม 2015-พฤษภาคม 2016) และถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ทาง WOWOW มีจำนวนทั้งสิ้นหกตอน ในปี 2019

เรื่องสั้นทั้งหกเรื่องล้วนสร้างจากความสัมพันธ์อันบิดเบี้ยวของเหล่าคนผู้โง่เขลาและน่าสงสารที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไป อีกทั้งยังถ่ายทอดให้เห็นถึงก้นบึ้งของจิตใจมนุษย์ได้ทุกซอกทุกมุม แถมมีบทสรุปที่ทำให้ต้องอึ้งอีกด้วย

ทางสำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เมื่ออ่านเล่มนี้จนจบ คุณจะเข้าใจใน `ความรัก´ และตระหนักถึง `ความตาย´ มากยิ่งขึ้น

สำนักพิมพ์ฮัมมิงบุ๊คส์

สารบัญ

สุดที่รัก	7
เพื่อนแท้	39
หญิงบาปหนา	79
คนใจดี	113
ลูกสาวเป็นพิษ	147
แม่พระ	187

สุดที่รัก

ให้เล่าเรื่องอาริสะหรือคะ ได้ค่ะ

อาริสะเป็นน้องสาวของฉัน เธออ่อนกว่าฉันหกปี ถ้าถามว่าเราสองคนพี่น้องสนิทกันไหม ฉันก็ไม่รู้จะตอบอย่างไรดีนะคะ ถ้าเราอายุใกล้กันกว่านี้อีกนิด สมัยเด็กคงได้เป็นเพื่อนเล่นกัน หรือไม่ก็คงทะเลาะกัน แต่เมื่อห่างกันถึงหกปี เลยไม่เคยได้อยู่โรงเรียนเดียวกัน แถมแม่เรายังเป็นแม่บ้านเลี้ยงลูกเต็มตัว ฉันเลยไม่เคยถูกแม่สั่งให้ช่วยเรื่องจุกจิกเช่นให้ช่วยดูแลน้องหรือให้เล่นเป็นเพื่อนน้อง อย่าว่าแต่สนิทเลยค่ะ ฉันจำไม่ค่อยได้ด้วยซ้ำว่าฉันกับน้องเคยมีปฏิสัมพันธ์กันเป็นเรื่องเป็นราวตอนไหนบ้าง ทั้งที่อยู่บ้านหลังเดียวกัน

แต่น้องก็เป็นคนที่ฉันอิจฉานะคะ

อาจเพราะความแตกต่างระหว่างลูกคนแรกกับลูกคนที่สอง แม่เลยปฏิบัติต่อฉันกับน้องไม่เหมือนกัน บางทีการเป็นลูกที่คลอดตอนช่วงอายุเลขสองกับลูกที่คลอดตอนช่วงอายุเลขสามอาจเป็นสาเหตุหลักก็ได้ ตั้งแต่ฉันโตพอรู้เรื่องรู้ราวแม่จะเข้มงวดกับฉันเสมอ แต่ฉันกลับไม่เคยเห็นแม่ขึ้นเสียงใส่น้องแม้แต่ครั้งเดียว

แต่ฉันก็พยายามไม่เก็บเรื่องพวกนี้มาใส่ใจค่ะ

"สมัยประถมหนึ่ง หนูเคยทำถ้วยแตก แม่ดุหนูว่าโตจนเรียนประถมแล้วนะ และไล่หนูไปนอกบ้าน แต่พออาริสะทำแบบเดียวกัน แม่แค่ถามน้องว่าเป็นอะไรไหม ไม่เห็นว่าอะไรน้องสักคำเลย"

เวลามีเรื่องที่รู้สึกว่าไม่สมเหตุสมผล ฉันจะพูดออกไปตรง ๆ

"แม่อายุสามสิบเจ็ดแล้วนะ เรี่ยวแรงก็ถดถอยไปเยอะ ไม่มีอารมณ์จะโมโหแล้ว"

แม่ตอบพร้อมถอนหายใจเฮือกใหญ่

"แต่ตอนนี้แม่ก็ยังโมโหใส่หนูอยู่นี่"

"ก็อยู่ที่ว่าเป็นเรื่องสำคัญหรือเปล่า อย่างเรื่องทำถ้วยแตก แค่ต่อไปรู้จักระมัดระวังก็พอแล้ว...จริงไหม แต่อย่างเรื่องเรียนหรือเรื่องเพื่อนของโทชิโกะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอนาคตนะ ถึงแม่จะเหนื่อย แต่แม่ก็ต้องแข็งใจยอมเป็นยักษ์เป็นมารโมโหใส่ลูกไงล่ะ"

โรงเรียนของลูกเป็นแค่โรงเรียนรัฐในต่างจังหวัด ดังนั้นต่อให้เรียนได้อันดับต้น ๆ ของโรงเรียนก็จะเหลิงไม่ได้ เรื่องการเรียนต้องตั้งเป้าเอาให้ได้ดีที่สุด อย่าไปคบหากับพวกเพื่อนที่ชอบชวนโดดเรียนพิเศษอีก

ตอนนั้นฉันเข้าใจสิ่งที่แม่พูด แต่ก็ไม่รู้ว่าหกปีหลังจากนั้นเมื่ออาริสะอยู่ชั้นมัธยมต้น จะโดนแม่เตือนเหมือนที่ฉันโดนหรือเปล่านะคะ เพราะฉันไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยเลยไม่ได้อยู่บ้านแล้ว

ฉันเรียนมหาวิทยาลัยสตรี T ในโตเกียว ไม่ใช่มหาวิทยาลัยเยี่ยมยอดอะไรหรอกค่ะ ทั้งที่คะแนนฉันก็สูงพอจะมีหวังเข้ามหาวิทยาลัย T ได้ แต่แม่ห้ามฉันเรียนมหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่หญิงล้วน ตกลงกันไปมาสุดท้ายฉันเลยมาเรียนที่นี่

พอเรียนจบ ฉันเข้าทำงานที่บริษัทผลิตเครื่องสำอางชื่อบริษัท 'ชิโรบาระโด' เป็นบริษัทใหญ่ที่สุดในวงการเครื่องสำอาง แต่เรื่องนี้

ไม่เกี่ยวอะไรกับฉันในตอนนี้ เพราะฉันทำงานอยู่ปีครึ่ง และลาออกมานานแล้ว

เหตุผลหรือคะ...

เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับอาริสะหรอกค่ะ ถ้าอย่างนั้นไม่ต้องเล่าหรือคะ แบบนี้น่าจะระบุมาให้ชัด ๆ แต่แรกนะคะว่าอยากให้เล่าเรื่องอาริสะช่วงไหน เหตุการณ์ไหนกันแน่

อาริสะที่ฉันรู้จักก็มีแต่อาริสะตอนที่อยู่กับฉัน อยู่ ๆ จะมาให้หยุดเล่าเพราะไม่อยากฟังเรื่องที่เกี่ยวกับฉันแค่คนเดียวแบบนี้จะให้ฉันรู้สึกอย่างไร ไม่คิดว่าทำแบบนี้จะเสียมารยาทกับฉันหรือคะ

ตอนหลังจากอาริสะกลับมาอยู่บ้านหลังนี้หรือคะ ก็ถูกของคุณ พวกคุณกำลังสืบคดีอาริสะ น่าจะถามฉันแบบนี้ตั้งแต่แรก

อาริสะย้ายจากโตเกียวมาอยู่บ้านเราซึ่งเป็นบ้านเกิดของเธอเมื่อสองสัปดาห์ก่อน

เธอย้ายมาที่นี่หลังเกิดคดีทำร้ายคนท้องคดีแรกที่เมืองข้าง ๆ ได้สามวัน น่ากลัวนะคะ โดนฟาดด้วยไม้อะไรสักอย่างบนถนนกลางดึก ถึงน่าเสียใจที่เด็กไม่รอด แต่แม่เด็กก็ยังรอด ถือว่าโชคดีกว่าอาริสะนะคะ

ข่าวบอกว่ายังจับตัวคนร้ายไม่ได้ เหตุจูงใจก็ยังไม่รู้ คนร้ายอาจแค่สุ่มทำร้ายใครก็ได้ที่เดินผ่าน เห็นว่าอาริสะเองก็ลังเลว่าจะกลับมาดีไหม แต่จองโรงพยาบาลไว้แล้ว และหลังคลอดก็ไม่อยากเหนื่อยมากเลยกลับมาคลอดที่บ้านเกิดตามแผนเดิม

พ่อกับแม่เองก็ไม่ได้คิดจะห้ามอาริสะกลับบ้าน ทั้งสองคุยกันว่าคนร้ายอาจไม่ได้จงใจเลือกทำร้ายคนท้อง แค่เหยื่อบังเอิญเป็นคนท้องก็ได้ พ่อกับแม่คงอยากอยู่ด้วยตอนหลานคนแรกคลอด แต่เราก็ไม่ได้ประมาทนะคะ

เพื่อนแท้

ประชากรบนโลกมีประมาณเจ็ดพันล้านคน แต่การคิดเกี่ยวกับความสุขของตัวฉันไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงคนจำนวนมากขนาดนั้น คนที่ฉันอยากให้หายไปจากโลกนี้มีแค่คนเดียว...

มามิวดะ คาโอรูโกะ ฉันรู้จักเธอครั้งแรกตอนเห็นชื่อนี้

เมื่อสามปีก่อน ในวันที่ 6 พฤษภาคม เวลาสามทุ่มเศษ ฉันได้รับโทรศัพท์จากโก เคน โปรดิวเซอร์ฝ่ายผลิตละครของสถานีโทรทัศน์ไมอาสะ

...คุณซาซานามิ ซูซูกะใช่ไหมครับ ขอบคุณมากนะครับที่ส่งผลงานมาร่วมการประกวดบทละครนักเขียนหน้าใหม่ครั้งที่สิบสองของสถานีโทรทัศน์ไมอาสะ ผมขอแจ้งให้ทราบว่าผลงานของคุณซาซานามิเรื่อง 'เสน่หาไกลกว่าจันทร์' ผ่านเข้ารอบสุดท้าย ไม่ทราบว่าชื่อของคุณอ่านว่า 'ซาซานามิ ซูซูกะ' ถูกต้องไหมครับ

สำนวน 'ฝนตกไม่มีเค้า' หมายถึงเหตุการณ์แบบนี้นี่เอง ถ้าได้รับแจ้งผลทางไปรษณีย์ ฉันอาจโผกอดบุรุษไปรษณีย์ไปแล้วก็ได้ โกมีเสียงทุ้มเหมือนนักพากย์หนังฝรั่ง ฉันตัวลีบเหมือนมีขนนกมาลูบใบหู ตอบเขา

ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นว่า ค่ะ แล้วก็ได้ยินเสียงโกพูดทวนชื่อฉันพร้อมเสียงกดคีย์บอร์ดเหมือนเขาคุยโทรศัพท์ไปด้วยพิมพ์คอมพิวเตอร์ไปด้วย นอกจากนี้ฉันยังได้ยินเสียงพึมพำว่ารอบนี้มีนามสกุลแปลก ๆ หลายคนเลย

ฉันนึกถึงชื่อ 'มามิวดะ คาโอรูโกะ' เธอผ่านเข้ารอบเหมือนกันหรือ

ในการคัดเลือกรอบสุดท้ายของการประกวดบทละครนักเขียนหน้าใหม่ของสถานีโทรทัศน์ไมอาสะ แต่ละปีจะมีผู้ผ่านรอบสุดท้ายหกคน การแจ้งผลผ่านเข้ารอบทางโทรศัพท์จะเริ่มตอนผ่านเข้ารอบสุดท้าย ส่วนผลการคัดเลือกรอบแรกถึงรอบที่สามจะตีพิมพ์ลง 'เดอะดรามา' นิตยสารเฉพาะทางด้านบทละคร

ฉันอ่านดูว่ามีชื่อขาประจำผ่านเข้ารอบไหม มีใครที่ส่งผลงานผ่านเข้ารอบหลายชิ้นไหม ชื่อบทละครเรื่องไหนดูน่าสนุก และขณะที่อ่านอยู่นั้นฉันก็เจอชื่อของเธอ แต่ก็แค่รู้สึกว่าชื่อแปลกเท่านั้น ฉันเอาแต่จ้องชื่อตัวเองที่ผ่านถึงรอบสามด้วยใจจดจ่อมากกว่า

ฉันส่งบทละครเข้าประกวดครั้งแรกตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีสี่ ตอนนั้นฉันหางานทำไม่ได้ เลยอยากหนีจากความเป็นจริง จู่ ๆ ก็นึกสนุกไปซื้อหนังสือสอนเขียนบทมาอ่าน และลองเขียน ๆ ตามในหนังสือดู แต่ปรากฏว่าผลงานเรื่องแรกของฉันกลับผ่านการคัดเลือกรอบแรก ตอนนั้นฉันรู้สึกเป็นจริงเป็นจังว่าพรสวรรค์ของฉันคือสิ่งนี้นี่เอง

ฉันบอกเรื่องนี้กับแม่แค่คนเดียว แต่แม่กลับบอกว่าก็แค่ผ่านรอบแรก ทว่าผลงานของฉันเป็นหนึ่งในร้อยชิ้นที่ผ่านรอบแรก จากผลงานทั้งหมดที่ส่งเข้าประกวดกว่าสองพันชิ้น เท่ากับว่าฉันคือหนึ่งในยี่สิบ สูงกว่าอัตราการแข่งขันเข้าทำงานในบริษัทที่มีชื่อเสียงระดับหนึ่งตั้งเยอะ ถึงผลงานฉันจะไม่ผ่านเข้ารอบสอง แต่หลังจากนั้นฉันก็ส่งผลงานเข้า

ประกวดติดต่อกันเก้าปี ตอนแรกฉันตัดสินใจว่าถ้าปีที่ห้ายังไม่ได้รางวัล จะกลับไปอยู่บ้านเกิด แต่ในปีที่ห้านั้นฉันเป็นหนึ่งในสิบห้าที่ผ่านการคัดเลือกรอบที่สาม เลยตัดสินใจว่าจะลองฮึดสู้ต่ออีกสักห้าปี แต่ก่อนจะถึงปีสุดท้ายตามที่ตั้งใจไว้ ในที่สุดฉันก็ผ่านเข้ารอบสุดท้ายจนได้

หลังจากนั้น โกถามฉันว่าบทละครของฉันได้รับแรงบันดาลใจมาจากเรื่องอื่นหรือเปล่า ได้รับอิทธิพลจากนักเขียนบทละครหรือนักเขียนนิยายคนไหนบ้างไหม ข้อความในบทละครได้อ้างอิงมาจากที่อื่นหรือเปล่า เขาเปลี่ยนคำถามอ้อมไปมาห้าครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าฉันไม่ได้ขโมยผลงานของใครมา และสุดท้ายเขาก็แจ้งวันเวลาในการประชุมตัดสินครั้งสุดท้ายก่อนวางสายไป

...การตัดสินจะมีขึ้นในวันที่ 20 พฤษภาคม เวลาหกโมงเย็นเป็นต้นไป ผมจะโทร.แจ้งผลเฉพาะผู้ที่ได้รับรางวัลนะครับ แต่อาจจะดึกสักหน่อย

ในคืนวันตัดสิน เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นตอนสี่ทุ่มกว่า ฉันรับสายภายในไม่ถึงสามวินาทีเพราะกำโทรศัพท์มือถือไว้กับตัวตลอดตั้งแต่หกโมงเย็น รอว่าเมื่อไรจะโทร.มาเสียที หมายความว่าฉันต้องทนว้าวุ่นใจอยู่ราวสี่ชั่วโมง ไม่สิ อันที่จริงฉันไม่มีสมาธิกับเรื่องอื่นเลยตั้งแต่เช้า ฉันแยกเสียงโทรศัพท์ระหว่างเสียงแจ้งสายโทร.เข้ากับเสียงแจ้งอีเมลเข้าเป็นคนละเสียงก็จริง แต่ถึงเสียงแจ้งอีเมลเข้าจะดัง ฉันก็ยังใจเต้นอยู่ดี พอรู้ว่าเป็นอีเมลขยะ ก็ทำเสียงจึ๊กจั๊กอย่างหงุดหงิด สบถคำหยาบว่า เวรเอ๊ย เป็นอย่างนี้บ่อยเข้าฉันก็เริ่มมีอาการหูแว่ว พอนึกว่ามีสายโทร.เข้าก็รีบหยิบโทรศัพท์มาดู แต่หน้าจอโทรศัพท์กลับไม่แสดงอะไร ทำให้ฉันถอนหายใจ จนสุดท้ายฉันก็ปิดเสียงทุกอย่างในห้อง นั่งกอดเข่านิ่งอยู่บนเตียง เป็นไปได้ที่ฉันจะได้นั่งท่านั้นทั้งคืนจนเช้าโดยเปล่าประโยชน์ แต่สุดท้ายเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

หญิงบาปหนา

เมื่อวันอาทิตย์ที่ 19 เดือนที่แล้ว ณ ร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า 'มิไรเด็งกิ' ในอำเภอ S จังหวัด H เกิดเหตุคนร้ายใช้ของมีคมไล่ฟันคนจนมีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตรวมสิบห้าคน ผู้ต้องหาคือนายคูโรดะ มาซายูกิ อายุยี่สิบปี ซึ่งถูกจับกุมตัวได้ในขณะก่อเหตุ ขณะนี้ผู้ต้องหายังคงไม่ยอมสารภาพเรื่องเหตุจูงใจ...

สาเหตุที่คูโรดะผู้ต้องหา ไม่สิ ฉันไม่อยากเรียกเขาแบบนี้ สาเหตุที่มาซายูกิก่อคดีสะเทือนขวัญแบบนั้น...เป็นความผิดของฉันเองค่ะ

ถ้าจะให้เล่าความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับมาซายูกิ คงต้องใช้เวลานานหน่อย สะดวกไหมคะ...ถ้าอย่างนั้นฉันจะขอเล่าไปตามลำดับนะคะ

ฉัน อามาโนะ ยูกินะ เคยอาศัยอยู่ที่เดียวกับมาซายูกิช่วงหนึ่งค่ะ เราทั้งสองคนอาศัยอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์ชื่อ 'เพิร์ล ไฮตส์' ซึ่งสวยแต่ชื่อ แต่ตัวอะพาร์ตเมนต์เป็นอาคารไม้สูงสองชั้น ภายนอกเก่าซอมซ่อ ฉันอยู่ห้อง

103 ตั้งแต่เกิดฉันก็อยู่ที่นี่กับแม่แค่สองคน แม่มีฉันทั้งที่ไม่ได้แต่งงาน แม่ทำงานขายประกันหาเลี้ยงฉันด้วยตัวคนเดียว ชีวิตเราไม่ได้สุขสบายเลย ฉันจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าแม่เคยพาฉันไปเที่ยวในวันหยุดบ้างไหม แต่อย่างน้อยแม่ก็มีข้าวให้ฉันกินอิ่มครบสามมื้อ ฉันเลยคิดว่าตัวเองยังมีชีวิตที่ดีกว่ามาซายูกิค่ะ

มาซายูกิกับคุณแม่ของเขาย้ายมาอาศัยที่ 'เพิร์ล ไฮตส์' ห้อง 203 ในฤดูใบไม้ผลิปีที่ฉันขึ้นชั้นประถมหก คุณแม่ของมาซายูกิพาเขาไปแนะนำตัวและฝากเนื้อฝากตัวกับเพื่อนบ้านทีละห้อง และยังมีสตรอว์เบอร์รีมาฝากแพ็กหนึ่งด้วยค่ะ ฉันรู้สึกว่าคุณแม่ของเขาช่างเป็นคนที่มีมารยาทจัง คนที่อาศัยในอะพาร์ตเมนต์แห่งนี้ส่วนใหญ่เป็นคนโสด และมีคนย้ายเข้าออกบ่อย ๆ แต่เท่าที่ฉันจำได้ มีแค่มาซายูกิกับคุณแม่ของเขาเท่านั้นที่มาแนะนำตัวตอนย้ายเข้ามาอยู่

แถมยังไม่เคยมีใครซื้อสตรอว์เบอร์รีลูกใหญ่และเป็นประกายแวววาวเหมือนทับทิมแบบนั้นให้ฉันกินมาก่อนเลยสักครั้งเดียว เพียงแค่นี้ฉันก็คิดว่าคุณแม่ของเขาเป็นคนดีแล้ว แก้มของมาซายูกิเองก็เปล่งปลั่งเป็นประกายสีแดงเหมือนลูกสตรอว์เบอร์รี เขามีหน้าตาน่ารักจนฉันแอบตั้งชื่อเขาในใจว่า 'หนุ่มน้อยสตรอว์เบอร์รี' ตอนนั้นเขาอยู่ชั้นประถมหนึ่ง เด็กกว่าฉันห้าปี ถ้าเราอายุใกล้กันกว่านี้อีกสักนิด อาจไม่เกิดโศกนาฏกรรมครั้งนี้ขึ้นก็ได้นะคะ

แม้สตรอว์เบอร์รีจะทำให้ฉันรู้สึกดีกับแม่ลูกคู่นี้ แต่ฉันก็ยังดำเนินชีวิตประจำวันตามปกติเหมือนก่อนที่ทั้งสองจะย้ายเข้ามาโดยไม่ได้นึกถึงพวกเขาเลย สมมุติถ้าเขาเป็นเด็กที่ดูแลตัวเองไม่ค่อยได้กว่านั้น ฉันอาจไปโรงเรียนเป็นเพื่อนเขาก็ได้ แต่แค่มองตาก็รู้แล้วว่าเขาไม่ใช่เด็กแบบนั้น

การคาดเดานิสัยของเขาจากเรื่องที่เขามีแต่แม่คนเดียวทำให้ฉันรู้สึกไม่ดีอย่างมาก หลังก่อเหตุ มาซายูกิไม่ปริปากพูดอะไรสักคำ

นักจิตวิทยาเลยฉวยโอกาสนี้ถือวิสาสะขุดคุ้ยชีวิตวัยเด็กของเขา และสรุปง่าย ๆ ในทีวีว่าเหตุจูงใจที่เขาก่อคดีมาจากสภาพแวดล้อม ฉันได้ยินแล้วก็หงุดหงิด และที่ฉันตัดสินใจพูดความจริงกับตำรวจสืบสวนก็เพราะพวกนักจิตวิทยาพูดอะไรไม่รับผิดชอบนี่แหละค่ะ ทั้งที่พวกเขาไม่เข้าใจอะไรเลยแท้ ๆ ไม่เลยสักนิด...

ที่ฉันเข้าใจเขาเป็นเพราะเราทั้งคู่ต่างอยู่กับแม่แค่คนเดียวเหมือนกันค่ะ แต่ไม่ใช่ในความหมายไม่ดีนะคะ จิตใจฉันเป็นผู้ใหญ่กว่าพวกเด็ก ๆ รอบตัวที่อายุเท่ากันเยอะเลยค่ะ แม่ไม่เคยสั่งฉันสักครั้งว่าให้ฉันทำอะไรด้วยตัวเอง หรือให้ช่วยงานบ้าน แต่พอฉันเห็นแม่ยืนหยัดได้ด้วยตัวแม่เองเพียงลำพัง ฉันก็คิดว่าจะสร้างภาระเพิ่มให้แม่อีกไม่ได้ ทำให้ตอนเด็ก ๆ ฉันมีจิตใจเข้มแข็งค่ะ จะพูดอย่างไรดีนะ ถ้าเปรียบครอบครัวเป็นรากฐานที่ช่วยสนับสนุนคน ฉันกับแม่ก็เหมือนยืนอยู่บนก้อนหินด้วยกัน หินก้อนนั้นจมอยู่ในน้ำ มีแค่ส่วนยอดนิดเดียวที่โผล่พ้นผิวน้ำ ถ้าคนใดคนหนึ่งเสียหลัก เราก็คงตกน้ำด้วยกันทั้งคู่ ประมาณนี้แหละค่ะ แต่เราก็ยังยืนบนหินด้วยกันได้นะคะ

ตอนแรกฉันเห็นว่ามาซายูกิกับคุณแม่ของเขาก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน มาซายูกิทำทุกอย่างได้ด้วยตัวเอง ทั้งไปโรงเรียนคนเดียว อยู่ในห้องคนเดียวจนคุณแม่เขากลับจากงาน และออกไปซื้อของตั้งมากมายตามที่คุณแม่สั่ง ฉันยังไม่เคยเห็นเขามีสีหน้ากังวลใจเลยนะคะ แถมแก้มเขายังเปล่งปลั่งเป็นประกายอยู่เสมอ และมีรอยยิ้มที่สร้างความสุขให้คนรอบข้างด้วยซ้ำค่ะ

ไม่ใช่แค่ฉันนะคะที่มองเขาแบบนั้น ตอนงานกีฬาสีในฤดูใบไม้ร่วง ฉันดูเด็กประถมหนึ่งเต้นจากในเต็นท์ของเด็กประถมหก ตอนนั้นเด็กผู้หญิงที่อยู่ข้าง ๆ ยังพูดว่าเด็กคนนั้นน่ารักดี เธอมองไปที่มาซายูกิ เขาเป็นเด็กตัวเล็ก กำลังเต้นอย่างตั้งอกตั้งใจเลยค่ะ ตั้งแต่ตอนที่ฉันเจอเขา

คนใจดี

เมื่อวันที่ X เวลาสามทุ่มกว่า ณ ลานบาร์บิคิวของ ‘สวนไพรธรรมชาติ’ ในอำเภอ N จังหวัด N เจ้าหน้าที่ดูแลสถานที่พบศพนายโอกูยามะ โทโมฮิโกะ อายุยี่สิบห้าปี สภาพศพถูกของมีคมแทงบริเวณหน้าอกและท้องหลายจุด ตำรวจกำลังสอบปากคำหญิงวัยยี่สิบสามปีที่ไปลานบาร์บิคิวพร้อมกับนายโอกูยามะ

คำให้การที่หนึ่ง: แม่

โทโมฮิโกะเป็นเด็กใจดีค่ะ ไม่เคยมีวัยต่อต้านพ่อแม่เหมือนเด็กคนอื่น เขาเป็นคนเรียบร้อย ขนาดฉันเป็นแม่แท้ ๆ ยังไม่เคยได้ยินเขาขึ้นเสียงเลยค่ะ เขาเป็นคนไม่แสดงความรู้สึกของตัวเอง ในฐานะคนเป็นแม่ บางทีฉันก็หงุดหงิดเหมือนกันนะคะ อย่างในงานกิจกรรมของเด็ก ๆ ในชุมชน จะมีการแจกขนมใช่ไหมคะ ถ้าขนมเหมือนกันทุกห่อก็อาจไม่ต้องรีบไปเอาก็จริง แต่ส่วนใหญ่ขนมที่แจกจะเป็นขนมยี่ห้อเดียวกันแต่

มีหลายรส อย่างมันฝรั่งทอดก็จะมีรสเกลือ รสซุป รสสาหร่าย... เด็กทุกคนจะรีบวิ่งไปเลือกขนมก่อน แต่เขาจะอยู่ท้ายแถวเสมอ ถึงฉันถามว่า จริง ๆ แล้วอยากได้รสอื่นหรือเปล่า แต่เขาก็ยิ้มตอบว่า อยากได้รสนี้แหละ

ฉันเคยกังวลอยู่เหมือนกันว่านิสัยแบบเขาจะอยู่รอดในสังคมที่มีการแข่งขันได้ไหม แต่เขาเรียนดี แถมเก่งคอมพิวเตอร์ด้วย เลยได้เข้าทำงานในบริษัทที่มีชื่อเสียงในวงการ ไม่เป็นอย่างที่ฉันกังวลเลย สมัยเด็ก ๆ เขาไม่เคยพาเพื่อนมาบ้าน แต่พอทำงานในบริษัท เขาก็เริ่มเล่าเรื่องเพื่อนให้ฟังเป็นบางครั้ง ฉันเลยโล่งใจว่าไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงอีกแล้ว ทำเอาใจหายนิด ๆ เหมือนกันค่ะ

เพื่อนที่ไหนหรือคะ เคยมีเพื่อนที่เขารู้จักทางอินเทอร์เน็ตส่งซูชิปลาหมักมาให้ค่ะ เห็นเขาเล่าว่าสัญญากันว่าจะแลกกันส่งของที่มีกลิ่นเหม็น เขาเล่าให้ฉันฟังด้วยรอยยิ้มว่าเขาส่งปลาแห้งไปให้เพื่อน ตอนนั้นทั้งฉัน สามี และลูกโวยวายกันยกใหญ่ว่าเหม็น ถึงตอนนี้พอลองนึกย้อนกลับไปก็ทำให้ฉันคิดถึงช่วงเวลานั้นเหลือเกิน แน่นอนว่าท่าทางเขาจะสนิทกับคนที่ทำงานเหมือนกันนะคะ มีอยู่วันหนึ่ง มีพัสดุกล่องใหญ่ส่งมาที่บ้าน เป็นชุดเตาบาร์บิคิวที่เขาสั่งซื้อจากอินเทอร์เน็ตค่ะ เขารีบแกะกล่องใหญ่เลย บอกว่ากลุ่มเพื่อนพนักงานรุ่นเด็ก ๆ จะไปปาร์ตีบาร์บิคิวกัน อาจเพราะเขาไม่ค่อยเก่งเรื่องกีฬา วันหยุดส่วนใหญ่เลยมักอยู่แต่ในบ้าน แต่ตอนนั้นเขากลับเล่าเรื่องจะไปเที่ยวชมธรรมชาติด้วยสีหน้ามีชีวิตชีวา ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าจะเจอเรื่องแบบนั้นในลานบาร์บิคิว...

พอฉันสัมผัสได้ว่าลูกชายเริ่มโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ไม่ใช่เด็กที่ฉันต้องคอยดูแลอีกต่อไป ฉันเลยเริ่มอยากอุ้มหลานค่ะ ถ้ามีลูกสะใภ้น่ารัก ๆ สักคนก็คงดี ฉันเลยขอให้คนรู้จักช่วยหาผู้หญิงมาดูตัวอยู่หลายครั้ง แต่ก็ยังไม่เคยสำเร็จสักครั้ง ดูเหมือนสาเหตุเป็นเพราะเขาเป็นคนพูดไม่เก่ง

คิดอะไรก็ไม่ยอมบอก ผู้ชายที่มีจิตใจอ่อนโยนอย่างโทโมฮิโกะ ผู้หญิงน่าจะสัมผัสได้ถึงข้อดีของเขาหลังแต่งงานกันแล้ว แต่ผู้หญิงสมัยนี้สนใจแต่ความสนุกตรงหน้า เลยชอบแต่คนคุยเก่งมั้งคะ แต่เราเองก็ไม่ได้รีบร้อนอะไร สมัยนี้คนนิยมแต่งงานช้า และคนอย่างโทโมฮิโกะ ยิ่งอายุมากขึ้น ข้อดีของเขาก็น่าจะยิ่งเห็นชัดขึ้นด้วยค่ะ

เพราะแบบนี้ ตอนที่โทโมฮิโกะบอกว่าอยากพาผู้หญิงมาบ้านเร็ว ๆ นี้ ฉันเลยตกใจจนไม่เชื่อหูตัวเอง นึกว่าฝันไปเสียอีก พอถามว่าเป็นคนแบบไหน เขาก็ตอบว่าเป็นคนใจดีมาก คนใจดีอย่างเขายังบอกว่าเป็นคนใจดี ฉันเลยดีใจเหลือเกินที่ลูกได้เจอคนดี ๆ เขาให้ฉันดูรูปถ่ายในมือถือด้วย ตอนนั้นฉันคิดว่าเธอเป็นเด็กสาวที่น่ารักมากเลยค่ะ

แต่ผู้หญิงคนนั้น ฮิกูจิ อาซูมิ...กลับเป็นผู้หญิงที่ชั่วร้ายราวปีศาจ

เมื่อฉันตกเป็นผู้ต้องหาคดีฆาตกรรม แม่ของฉันให้การในศาลเรื่องฉันทั้งน้ำตาว่า ทำไมถึงกลายเป็นคนที่ทำเรื่องโหดร้ายได้ถึงขนาดนี้ แม่ไม่เคยคาดหวังให้ฉันเป็นที่หนึ่งในเรื่องการเรียนหรือกีฬาเลย แค่อยากให้โตเป็นคนใจดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทั้งที่แม่หวังเพียงแค่นี้...

คำให้การของแม่ไม่ผิด ความทรงจำแรกที่ฉันจำได้คือตอนสมัยอนุบาล

ฉันอยู่อะพาร์ตเมนต์ในโครงการที่มีหลายตึกติดกัน ทุกเช้าเด็ก ๆ ที่อาศัยในโครงการนี้ต้องเดินไปโรงเรียนพร้อมกัน โรงเรียนอนุบาลรัฐบาลที่อยู่ใกล้ ๆ เป็นระบบสองปีจบ แบ่งเป็นชั้นอนุบาลหนึ่งกับอนุบาลสอง ในโครงการมีเด็กประมาณสิบคนที่เรียนอนุบาลแห่งนี้ ผู้ปกครองจะผลัดเวรกันเดินไปส่งวันละสองคน โดยอยู่หัวแถวหนึ่งคนและอยู่ท้ายแถว

ลูกสาวเป็นพิษ

ผู้ส่ง: โนกามิ ริโฮะ
เรื่อง: งานเลี้ยงรุ่น

ยูมิกะ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน เธอนี่เก่งเหมือนเดิมเลยนะ

ฉันได้ดู 'ศึกชิงจ้าวรู้รอบตัว' เมื่อสัปดาห์ก่อนด้วย น่าเสียดายที่เธอพลาดรางวัลชนะเลิศ แต่ได้แข่งกับดาราที่เรียนจบมหาวิทยาลัยโตเกียวอย่างคูกายามะ (ฉันเป็นแฟนคลับเขาแหละ) จนถึงคำถามข้อสุดท้ายก็สุดยอดแล้ว

กรรมการรุ่นอู๊ดจี๊ดทุกคนยังชมว่า ไม่เสียชื่อยูมิกะ! แต่ก็ดูไม่ได้ประหลาดใจกันนะ เพราะทุกคนรู้อยู่แล้วว่ายูมิกะหัวดีมาตั้งแต่ไหนแต่ไร นอกจากเรื่องงานนักแสดงแล้ว ต่อจากนี้คงได้ออกรายการแข่งขันตอบคำถาม คงจะงานยุ่งยิ่งกว่าเดิมอีกเนอะ

เพราะอย่างนี้ เลยยิ่งเสียดายที่เธอมาร่วมงานเลี้ยงรุ่นไม่ได้ไงล่ะ!

เราได้รับโปสการ์ดแจ้งว่ามาร่วมงานไม่ได้แล้ว แต่ทุกคนยังตัดใจไม่ขาด ตอนเจอกันครั้งก่อน ทุกคนเลยตื๊อให้ฉันลองเกลี้ยกล่อมยูมิกะ

ดูอีกที เพราะเราสองคนสนิทกัน ฉันเลยเขียนอีเมลฉบับนี้มาหา ทั้งที่ฉันก็รู้ว่าเธอคงเหนื่อย ขอโทษทีนะ

ถ้าเธอมีงานต้องทำในวันงานเลี้ยงรุ่นพอดีก็ช่วยไม่ได้ แต่ถ้าสาเหตุที่ไม่มาเป็นเพราะเรื่องแม่ของเธอ เดี๋ยวฉันจะเตรียมที่พักให้เองฝากลองคิดดูอีกทีนะจ๊ะ

ที่จริงฉันก็อยากให้เธอมาค้างที่บ้านฉัน แต่แม่สามีฉันอยู่ที่บ้านด้วย จะทำให้เธออึดอัดเปล่า ๆ ยิ่งถ้าแม่สามีฉันไปบอกแม่เธอเรื่องเธอกลับมาที่เมือง จะยิ่งแย่กว่าเดิม

ถ้าเมืองเรามีโรงแรมธรรมดา ๆ สักแห่งก็ดี แต่โรงแรมเพียงแห่งเดียวในเมืองนี้คือ 'โรงแรมคิเคียว' ที่เงียบเหงาสุด ๆ...แต่ฉันเองก็จัดงานแต่งงานที่โรงแรมนี้ คงไม่มีสิทธิ์พูดอะไรมาก

เพื่อนของสามีฉันเพิ่งเริ่มเปิดโรงแรมเล็ก ๆ ที่เมืองข้าง ๆ โดยเอาบ้านเก่ามารีโนเวต ฉันว่าที่นี่ก็ดีนะ ได้ยินว่าเป็นที่นิยมในหมู่สาว ๆ ด้วยอุ๊ย เขียนแบบนี้แล้วฉันดูเหมือนคุณป้าเลย

ทั้งฉันและทุกคนต่างหวังจากใจจริงให้ยูมิกะกลับมานะ

ตัวฉันเองก็มีเรื่องอยากเล่าให้เธอฟังตั้งเยอะ แต่ถ้าไม่สะดวกจริง ๆ ก็ไม่เป็นไรนะ ถึงเราจะอยู่ไกลกัน แต่ฉันก็ยังคอยเชียร์เธออยู่หน้าจอทีวีเสมอนะจ๊ะ!

ในไปรษณียบัตรสำหรับตอบรับร่วมงานเลี้ยงรุ่นอู๊ดจี๊ด ซึ่งหมายถึงรุ่นปีหมูกับปีหนู ฉันตอบไปว่าไม่เข้าร่วม และรีบส่งกลับไปแล้ว

ตั้งแต่ฉันย้ายมาอยู่โตเกียวเมื่อแปดปีก่อน และอาศัยที่คอนโดแห่งนี้มาโดยตลอด ฉันก็เพิ่งรู้ตอนนั้นเองว่าตู้ไปรษณีย์ที่ใกล้คอนโดที่สุดอยู่ตรงไหน ส.ค.ส. หรือจดหมายส่วนตัวฉันก็ไม่เคยเขียนเลยตั้งแต่มาอยู่

โตเกียว แต่ไม่ได้แปลว่าฉันแอบย้ายบ้านหนีใครมาหรอก ฉันบอกที่อยู่ใหม่กับเพื่อนสนิทบางคน ทุกปีเลยได้ ส.ค.ส. จำนวนพอนับได้ด้วยนิ้วมือสองข้าง ถึงฉันจะไม่ส่งหาใคร แต่ก็ยังได้รับอยู่ดี

ส.ค.ส. มีทั้งภาพงานแต่ง ภาพลูก ภาพตอนพาลูกไปศาลเจ้า ภาพถ่ายครอบครัวพร้อมตัวการ์ตูนที่สวนสนุก ทุกครั้งที่ฉันได้รับ ส.ค.ส. พวกนี้ตอนขึ้นปีใหม่ ฉันจะคิดว่า รู้อย่างนี้ไม่น่าบอกที่อยู่ใหม่ให้พวกเธอรู้เลย

ข้อความก็เหมือนๆ กันหมด แทบทุกใบเขียนว่า 'การดูแลครอบครัวกับเลี้ยงลูกนี่เล่นเอาเหนื่อยไม่เบา ยูมิกะเองก็พยายามเข้าล่ะ' ไหนบอกว่าสุดยอดที่ฉันได้เป็นดาราไงล่ะ ทำไมถึงบอกว่า 'ยูมิกะเองก็...' อย่างกับฉันไม่ต่างอะไรกับแม่บ้าน

ฉันเชื่อว่าตัวเองนี่แหละที่ลำบากที่สุดในเมืองเล็กๆ ในชนบทแห่งนั้น และทุกคนก็ทำตัวเหมือนเธอคนนั้น ไม่สิ โอเวอร์ไปหน่อย เธอคนนั้นไม่ใช่คนธรรมดา เลยไม่มีใครรู้ว่าฉันต้องทนทุกข์ขนาดไหนถึงได้เซ้าซี้ให้ไปงานเลี้ยงรุ่น

มีแต่ริโฮะคนเดียวที่รู้ เพราะเธอก็ต้องทนทุกข์เหมือนกัน ถึงจะคนละแบบก็เถอะ

แต่ถึงจะรู้ทั้งรู้ เธอก็ยังส่ง ส.ค.ส. รูปลูกสาวมาทุกปี บางครั้งยังแต่งตัวเหมือนกัน หรือโพสท่าเหมือนกันทั้งแม่และลูก นี่ความทุกข์ของเธอขจัดได้ด้วยการแต่งงานอย่างนั้นหรือ หรือว่าเธอไม่ได้ทุกข์หนักเท่าฉันตั้งแต่แรก หรือว่าเธอกำลังสร้างโศกนาฏกรรมแบบเดิมซ้ำโดยไม่รู้ตัวกันแน่

อย่างไรก็ตาม อาจเพราะฉันไม่ได้รับข้อความยาวๆ จากริโฮะนานแล้ว จึงเกิดอยากเจอเธอขึ้นมา ไม่ว่าตอนนี้เธอจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่พอเห็นไปรษณียบัตรที่ฉันตอบว่าไม่ไปร่วมงาน เธอก็อุตส่าห์คำนึงถึง

แม่พระ

การหวังให้ลูกมีความสุข เป็นสิ่งที่สมควรถูกตำหนิหรือคะ

ตั้งแต่วินาทีแรกที่รู้ว่ามีลูก ไม่ว่าพ่อแม่คนไหนก็คงเป็นห่วงชีวิตน้อย ๆ นั้นมากกว่าตัวเองไม่ใช่หรือ บางครั้งอาจยอมแลกด้วยชีวิตตัวเองด้วยซ้ำ

ขอแค่ลูกคลอดปลอดภัยก็พอ และถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้สุขภาพสมบูรณ์

เมื่อฉันคลอดลูกออกมาสุขภาพแข็งแรง ถัดไปตอนตรวจร่างกาย เมื่อได้ยินว่าลูกเติบโตตามเกณฑ์ปกติ ก็ลูบอกด้วยความโล่งใจ แต่ถ้าเด็กคนที่อยู่ข้าง ๆ ทำสิ่งที่ลูกตัวเองทำไม่ได้ เช่น นอนพลิกตัวได้คล่อง หรือลุกขึ้นนั่งได้ดี ก็จะเริ่มกังวลไปจนถึงอิจฉา

แต่ถึงอย่างไรฉันก็ได้แต่เก็บไว้ในใจ ไม่แสดงอาการออกมา แค่บอกตัวเองว่าเด็กแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน แต่พอกลับบ้านฉันก็เผลอถือตุ๊กตาหรือของเล่นที่ลูกชอบไว้ในมือข้างหนึ่ง พร้อมพยายามชักจูงให้ลูกเคลื่อนไหวแบบเดียวกับที่ฉันอิจฉาตอนเห็นเด็กคนอื่นทำ

พออายุสักสองสามขวบ เรื่องที่ฉันใส่ใจไม่ได้มีแค่พัฒนาการด้าน

ร่างกายเพียงอย่างเดียว เวลาฉันพูดคุยกับลูกแค่สองคน ฉันแค่ดีใจที่เห็นลูกพูดเก่งขึ้น แต่พอให้ลูกไปทดลองเรียนฟรีที่โรงเรียนพิเศษสำหรับเด็กเล็ก ฉันสังเกตว่าลูกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจนทั้งที่เพิ่งเคยได้ยินคำนั้นครั้งแรก อาจเพราะลูกของฉันหูดีกว่าเด็กคนอื่น

พอแม่คนอื่นที่ไม่รู้จักชื่อเอ่ยชมว่าเก่งจังเลย ถึงแม้ฉันจะรู้ว่าเป็นคำชมตามมารยาท แต่ฉันก็อดยิ้มไม่ได้ และคิดว่าต้องหาเรื่องชมลูกเธอบ้าง จึงมองไปยังกลุ่มเด็ก ๆ ที่ห้อมล้อมลูกฉันอยู่ ตอนนั้นฉันรู้สึกเหมือนเป็นผู้ชนะ

ลูกของฉันมีพรสวรรค์ ฉันเริ่มคิดว่าจะลองให้ลูกไปเรียนภาษาอังกฤษจริง ๆ จัง ๆ ด้วยความภูมิใจว่าลูกของฉันเก่งกว่าคนอื่น

สมัยฉันเรียนมัธยม ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของฉันไม่ได้โดดเด่น ไม่ใช่เพราะฉันไม่มีเซนส์ในการเรียนภาษา แต่เป็นเพราะเพื่อนส่วนใหญ่ไปเรียนพิเศษกัน ส่วนฉันไม่ได้เรียนเพราะที่บ้านไม่ได้มีฐานะดีขนาดนั้น แต่ครูที่โรงเรียนกลับสอนเพียงผิวเผินเหมือนคิดว่านักเรียนทุกคนไปเรียนพิเศษอยู่แล้ว ฉันจึงเรียนไม่ทันเพื่อนตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน

ถึงจะเรียนเก่งหนึ่งวิชาเท่ากัน แต่คนเก่งวิชาภาษาอังกฤษกับคนเก่งวิชาภาษาญี่ปุ่นกลับดูเท่ไม่เท่ากัน ฉันเก่งภาษาญี่ปุ่น คนรอบข้างมองว่าฉันเป็นคนเก็บตัว ชอบอ่านหนังสือคนเดียวในเวลาพัก แต่ A ที่เก่งภาษาอังกฤษเป็นคนร่าเริง ดูดี เวลาอยู่ในห้องเพื่อน ๆ ชอบห้อมล้อมเธอเธอดูเหมือนเป็นผู้นำของห้อง

ในงานเลี้ยงรุ่นตอนช่วงอายุยี่สิบกลาง ๆ ขนาด A ไม่ได้มาร่วมงาน แต่เรื่องที่เธอเป็นแอร์โฮสเตสก็ยังเป็นหัวข้อสนทนาที่ฮือฮาที่สุดในวันนั้น ทุกครั้งที่ฉันพูดตามน้ำไปว่า เก่งจังเลยเนอะ ก็ชวนให้รู้สึกว่าการทำงานที่หน่วยงานราชการในท้องถิ่นช่างแสนน่าเบื่อ

ผู้หญิงในห้องที่เรียนจบมหาวิทยาลัยสี่ปีก็มีแต่ฉันกับเธอเพียง

สองคน ฉันจึงมาร่วมงานด้วยความภาคภูมิใจ แต่ทำไมคนอื่นถึงได้ปฏิบัติต่อฉันกับเธอแตกต่างกัน เพราะภาษาอังกฤษนั่นเอง โธ่ นี่ถ้าฉันได้ไปเรียนพิเศษเหมือนคนอื่น ป่านนี้ฉันคง...

ความรู้สึกนี้ทำให้ฉันคิดถึงลูก ฉันไม่อยากให้ลูกต้องรู้สึกเสียดายโอกาสเหมือนฉัน จึงให้ลูกไปเรียนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนพิเศษตรงหน้าสถานีรถไฟในเมืองข้าง ๆ ตั้งแต่ตอนที่ยังพูดภาษาญี่ปุ่นไม่คล่อง แม้ลูกจะบ่นว่าไม่อยากเรียน แต่ฉันก็บอกลูกว่าถึงตอนนี้ลำบาก แต่ต้องเป็นประโยชน์ในอนาคตแน่นอน ตั้งใจเรียนเถอะ... แบบนี้ถือว่าฉันคือแม่เป็นพิษหรือเปล่าคะ (ว่าแต่คำพรรค์นี้มีมาตั้งแต่เมื่อไร ฉันคิดว่าคนที่ใช้คำนี้คงแค่อยากพูดตามกระแส การใช้คำนี้ฝืนใจฉันมากทีเดียว)

ตอนนี้ลูกสาวฉันได้เป็นแอร์โฮสเตส ได้ทำงานอยู่บนท้องฟ้าทั่วโลก ลูกของฉันจะรู้สึกว่าถูกแม่บงการชีวิตตั้งแต่เด็ก ๆ หรือเปล่าคะ

ถ้าลูกของฉันรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ ฉันก็อยากให้ลูกเอาความโกรธเคืองที่สั่งสมทั้งหมดมาบอกต่อหน้าฉัน ฉันอาจจะหน้ามืด และตะคอกกลับทั้งน้ำตาว่าแม่ทำเพราะหวังดีกับลูกนะ หรืออาจจะกระชากตัวลูกพร้อมถามว่า แล้วอยากให้ฉันทำยังไง หรือไม่ก็อาจเผลอชูมือขวาขึ้นก็ได้ และพอเห็นฉันทำอย่างนั้น ลูกสาวก็อาจคิดว่าฉันคือแม่เป็นพิษจริง ๆ

แต่ต่อให้เป็นแบบนั้นจริง เรื่องนี้ก็เป็นปัญหาระหว่างฉันกับลูกสาว ต่อให้ส่งผลถึงคนอื่น ก็ถือว่าเป็นปัญหาภายในครอบครัวอยู่ดี แค่คุยกันสองคน แค่คุยกันภายในครอบครัวก็พอแล้ว

ลูกสาวฉันน่าจะทำแบบที่ฉันว่า ฉันจึงไม่เข้าใจค่ะ

ลูกสาวของเพื่อนฉัน คงไม่ต้องปกปิดชื่อแล้วนะคะ นักแสดงหญิงที่ชื่อคุณฟูจิโยชิ ยูมิกะ ทำไมเธอถึงต้องนำเรื่องที่ไม่พอใจแม่ตัวเองไปป่าวประกาศให้คนทั่วประเทศรู้ทางโทรทัศน์หรือหนังสือด้วยคะ ทำไมต้องบอกคนที่ไม่เกี่ยวข้องด้วย ฉันรู้ว่าบางคนอาจสันนิษฐานว่าสาเหตุ

เป็นเพราะแม่ของเธอเป็นคนไม่ยอมรับฟังคนอื่น เธอจึงไม่มีวิธีอุทธรณ์ทางอื่นนอกจากวิธีนี้ แต่ฉันก็ยังไม่หายข้องใจอยู่ดีค่ะ

นี่คือวิธีสุดท้ายจริง ๆ หรือคะ คุณยูมิกะเคยรวบรวมความกล้าไปพูดกับแม่ตรง ๆ สักครั้งหรือยังว่าเธออึดอัดใจ

ฉันเป็นเพื่อนกับคุณฟูจิโยชิ โยชิกะ คุณแม่ของคุณยูมิกะ แต่ก็ไม่ได้แปลว่าฉันจะรู้จักเธอทุกเรื่อง ฉันอายุมากกว่าเธอ ฉันคิดเสมอว่าเวลาเธอมีปัญหา อยากให้เธอพึ่งพาฉันได้โดยไม่ต้องเกรงใจ และฉันก็เคยบอกเธอตรง ๆ เช่นนี้ทุกครั้งที่มีโอกาส แต่เธอไม่ใช่คนประเภทที่จะขอร้องใครง่าย ๆ หรอกค่ะ

สามีของเธอเสียชีวิตก่อนวัยอันควร เธอจึงต้องเลี้ยงดูยูมิกะเพียงลำพัง และคงเจอปัญหาต่าง ๆ มากมายอย่างที่ฉันนึกภาพไม่ออก แต่ฉันไม่เคยได้ยินคุณโยชิกะบ่นแม้แต่ครั้งเดียว ด้วยเหตุนี้ เธออาจมีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์กับคุณยูมิกะที่ไม่สามารถปรึกษากับใครได้ แต่เธอไม่ใช่คนประเภทที่ไม่ยอมรับฟังคนอื่นแน่นอน และไม่ใช่คนที่จะยัดเยียดความคิดของตัวเองโดยไม่ฟังความเห็นของผู้อื่นด้วย เธอขี้เกรงใจค่ะ

คุณยูมิกะไม่เคยบอกความในใจกับแม่โดยตรง แต่อยู่ดี ๆ ก็ออกมาแฉเรื่องความสัมพันธ์กับแม่ตามแบบที่ตนเองคิดหรือเปล่าคะ

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ฉันคิดว่าเป็นการกระทำที่ขี้ขลาดมากค่ะ คุณยูมิกะเป็นนักแสดง มีช่องทางที่จะพูดกับคนทั่วประเทศ แต่คุณโยชิกะไม่มี อาจมีบางคนคิดว่าเธอเขียนลงอินเทอร์เน็ตได้ แต่ต้องเขียนลงที่ไหนเสียงของคนธรรมดาถึงจะดึงความสนใจจากผู้คนจำนวนมากได้ล่ะคะ

คุณยูมิกะทำตัวเหมือนตนตกเป็นเหยื่อของแม่เป็นพิษ โดยอาศัยจุดอ่อนที่อีกฝ่ายโต้แย้งไม่ได้

พฤติกรรมเช่นนี้สมควรได้รับการอภัยหรือคะ...